

Костопіль-Центр. - 2010. - №21 / 21 трав. / - С. 4. Велоподорож по рідному краї

Група туристів, Костопільського будівельно-технологічного технікуму на початку травня здійснила на велосипедах кількадеденну подорож по Рівненщині. Двістікілометровий маршрут проліг п'ятьма районами області - Костопільському, Рівненському, Гошанському, Корецькому та Березнівському. Велотуристи, окрім подолання непростого довгого маршруту, відвідали ще й декілька історичних місць, зокрема Липківський Свято-Успенський чоловічий монастир, історичні пам'ятки Великих Межирич та Губківський замок, що над Случем. До велопоходу група готувалася ретельно, адже подібна подорож вимагає особливої підготовки: слід і велосипед обладнати додатковим приладдям для перевезення вантажу, та й самому необхідно бути фізично готовим долати щодня до сотні кілометрів

Врешті, коли до поїздки підготувалися, група стартувала. Першого дня шлях проліг з Костополя через Олександрію, Ремель, Шубків, Тучин у сторону Гошанського району. Непросто довелося долати десятки кілометрів бруківки через села Садове, Люцирин, Пустомити, Малятин до села Липки. Саме там, біля Свято-Успенського монастиря, була запланована перша ночівка.

До кінцевого пункту того дня прибули надвечір. Виїхавши на край Липок, побачили за селом нашу ціль - Свято-Успенський монастир. Він величаво розкинувся на тамтешніх пагорбах і особливо гарно виглядав на фоні заходу сонця. Підїхавши до монастиря, залишили свої велосипеди біля входу, а самі пішли у храм. Там познайомилися з настоятелем архімандритом Савватієм. Дізнавшись, що ми - велотуристи, гостинно запропонував свої послуги, зокрема переночувати у монастирі. Виявилось, що при монастирі діє невеличкий готельчик, в якому можна зупинитись відвідувачу святої обителі. Тож пропозицію ми прийняли із задоволенням. Далєбі, це був кращий варіант, ніж ставити надворі намет і кувоварити біля багаття.

На вечерю в трапезному приміщенні зібралося чимало люду: окрім нас, десятка два монахів та кілька мирян-будівельників. Вразили чистота ідальні, простота їжі і стриманість господарів. Завершилася трапеза, як і почалася, молитвою. Опісля в приміщенні кухні залишилися лише чергові, які прибирали після вечері. До цього процесу - миття посуду - долучилися й ми. В такий спосіб хотіли подякувати господарям за гостинність. Це було належним чином оцінено: настоятель монастиря отець Савватій доручив одному з монахів провести нам екскурсію по обителі.

Знайомлячи нас з історією монастиря, отець Сергій провів нас майже по всіх його приміщеннях. Побували ми в обох церквах обителі - храмі преподобного Іова Почаївського та Соборному Успенському храмі. Підніма-

Згідно з історичною довідкою, монастир заснований як скит Свято-Успенської Почаївської Лаври в 1921 році. У той час там був Успенський храм з боковим вівтарем св. Дмитрія Солунського. В 1951 році монастир було закрито, а в 1961 - дощенту зруйновано. З 1991 року монастир відроджується. Нині в ньому служать Богу 25 монахів.

Монастир знаходиться поблизу села Липки Гошанського району. Перша згадка про село датується в історії 1577 роком. Тоді Липки було селом, що належало до дорогобузького замку князя Константина Острозького.

Наступною зупинкою в нашій подорожі стали Великі Межиричі Корецького району. В цьому старовинному селищі є костел Святого Антонія, що був збудований у 1702-1725 рр. князями Любомирськими. Будівництвом цієї унікальної споруди керував відомий польський архітектор Войцех Ленартович. Також у Великих Межиричах можна побачити збудовану в 1884 році дерев'яну Петро-Павлівську церкву, що стоїть на кам'яному фундаменті. Довершує історико-архітектурні пам'ятки Кореччини Межирицький палац Стецьких. Цей вишуканий палацово-садибний ансамбль збудовано в 1789 році за проектом італійського архітектора Домініко Мерліні. У центральній частині палацу височіє головний двоповерховий корпус, а по боках - флігелі. Нині в палаці знаходиться будинок-інтернат для дітей з малозабезпечених сімей. Коротенький екскурс в історію минувшини Великих Межирич провели нам вчителі школи-інтернату.

Задоволені екскурсією по Великих Межиричах, ми продовжили нашу велоподорож через села Шекичин, Малу і Велику Совпи, Соснове до села Губків.

Позаду залишилися широкі простори ланів Гошанського і Корецького районів, а попереду дорога пролягла через великі соснові ліси, які милували око своєю красою. Особливо захоплюють береги Случа. В районі селища Соснового по обидва береги Случа

місця понад Случем називають «Нічанською Швейцарією». Чарівний ку природи, овіяний легендами, привабляв себе мандрівників багатогранністю шафтів, своєрідністю геологічної будови та фауни. Поблизу села Губків і вищі збереглися руїни середньовічного, зруйнованого шведами у 1708 році, замку, зруйнованого легендою, у 1504 році Губківський азмі захоплений татарами і зруйнований чакво. Але впродовж століть він кілька разів відроджувався і вважався одним з найкращих у Волинських оборонних комплексах тих часів. Споруда була подібна до фортеці, мала чотири вежі, в'їзну браму й монументальний міст. У дворі знаходилися житлово-господарські будівлі. На подвір'ї залишилися до сьогодні глибокий колодязь, змуруваний із каменю. Під замком були льохниці. Збереглася легенда, що Губківський замок був з'єднаний підземним ходом із Млинівським православним чоловічим монастирем.

Біля Губківського замку ми зустріли легіоністів з Києва. Їхня група сплавилася на байдарках Случем з Новоград-Волинського. Наші польські мальовничі місця зли їх своєю красою.

Ніч, проведена неподалік Березно, дала колориту нашій подорожі. Вночі ішов гарний дощик. Проте надійний дощик дав змогу нам комфортно відпочити в денного багатокілометрового переїзду. Ці чергові Віктор Левчук та Сергій Мечук приготували смачний сніданок, після чого ми з новими силами здійснили остаточно переїзд нашої подорожі до Костополя.

Наша мандрівка завершилася успішно. Надовго в житті залишаться найкращі гадки про нашу подорож рідним краєм, а один з учасників подорожі - Максим Мечук - зняв про подорож ще й документальний фільм, який із задоволенням подивися кожен охочий.